

LAISVĖS

Elne arid i savas

Kaina: 3 metai 10 rublų,
6 mėn: 30 rublų, 12 mėn:
50 rublų. Pateikiama
per paštą. Adresas:
Kaunas, V. G. P. 10000
Išdavimas: 10000
Redakcija: ...

№ 45 (77) Kaunas, 1920 m. lapkričio mėn. 13 diena

Tenta patirtis, kad Zeligovskininkai lipas Vilniai blogai sukreusė daiktus ko tai jaukla. Štai patirtis, kaip atsisaką kovoti su lietuviais, todėl dažnai būna jų tarpė kruvinių sušėrimų. Drabužius, amuniciją gauna iš Vyriausios Lenkų Vadybės (G. D. P.)

Pilieciai!

Sia sunkia valanda, kuomet su ginklu rankoje rishamas klausimas, ar būt mums laisvas, ar grizti, lo baudziava, švenčiausia kiekvieno piliecio pareiga visais būdais padeti tiems mūsų broliams ir vaikams, kurie dienas ir naktis vargsta, bala ir guldo galvas už savo krašta, gindami Tėvyne Lietuva.

Turime dar priešą, kuris naikina mūsų kariuomenę, tai smarkios ligos nuo persisakdymo, tos ligos pakerta ir paguldo net stipriausius vyrus ir nuveda juos ar į kapa ar visai nusiilpnina.

Senai užsakėti rubai ir šilni daiktai neatėjo savo laiku toliame skaičiuje, kad aprūpintų visą kariuomenę.

Pilieciai! Vardan laisvės, vardan jūsų meilės, prie brolių ir sūnų, su pasisventimu kovojančių ir mirstančių už Lietuvą, padėkite mums aprūpinti kareivį tuo, kuo mes be jūsų pagalbos neišgalime.

Salciai prasidėjo, pagelba reikalinga tuo jau. kojiniu (pašakė), širdinai, šilku, šiltu marškiniu, šiltu kelniu. Labai ir labai reikalingas miltas, kadangi pristige medžiagos kareivių rubams siesti. Galima aukoti ir pasiūtas milines. Kaliniai ypač reikalingi bergyboje stovintiems.

Visas tas aukas reikia siusti per Lietuvos Gynimo Komitetus ar betarpiu į Generalinį Štabą Vyriausiojo Armijos Gydytojo žinion (Sanitarijos Skyrus, Kaunas, Vyriausiojo prospekto Nr. 59), iš kur daiktai tuojau bus siunčiamai į tas veikiančias dalis, kur kareiviai ypatingai kenčia nuo šalčio ir jų sveikata yra pavojuje.

Pilieciai, skubėkite šioje sunkioje valandoje padėti ir ausildyti Lietuvos kareivį, kad paskui nesigalėtų net pasivelave, o jūo vėliau, baudziava pateke, kad per amžius nekaktinų savo tėvų už apsilėidimą ir laisvės pralėidymą.

Krašto Apsaugos Ministeris
Paukštėnas
Vyriausiojo Armijos Gydytojas
Generolas

Karinė atveža

Rusose. Padarius Rusams preliminarinę taiką su Letais, pirmieji dar prieš savo turimą taiką kano pajėgas: puikiai apginkluota, prancūzų globama, Vrangelis ir susiformavusias Lenkuose Balachovičius bei Savinkovo dalis, kurios mūsų lenkų taikos paktarimui einant, privalėjo iki spalio 19 d. apieisti Lenkų teritoriją.

Jei šitie visi (Vrangelis, Balachovičius ir Savinkovas) būtų išliko kokios nors praktinės idejos vedami ir veikty isvien, sutartiniai, tai būtų galėje sudaryti rusams bolševikams rimtą pavojų. Bet kiekvienas iš pamintėtų bolševikų priešų veikia savs atskirti, pretenduodamas tapti būsimosios Rusijos galva. Jis, ypač Balachovičius, vedami labiau egoizmo, noro pabėgti, negu roro Rusų tautą atgaivinti. Ir dabar jau drąsiai galima sakyti, kad visus juos (Vrangeli, Balachovičių ir Savinkovą) bolševikai sumat. Vrangelis vėl jau nuvytas už Perekoponį, Krymo puslansel. Apie Balachovičiaus ir Savinkovo dalių veikimą dar tikrų žinių nėra.

Mūsų fronte. Kada Zeligovskininkams (mūsų kariuomenė įvairiose vietose (ties Gedraičiais, Musilokų kryptimi ir k.) spalio m. galė ir lapkričio 1 d. padarė gana didelį smūgį, ne nuo to laiko atkando dantis ir dabar visą laiką fronte be žvalgybų, kartais gana stiprių susiremmių daugiau nieko ir nesti. Užtat Zeligovskis, matydams, jog ginklu nepaiegia Lietuvai laisvės išplesti, griebsi, Varsuvos padedamas, visokių provokacijų, melagibų žinių apie mūsų tėvyne škleisti. Bet nems mažai kas bekti.

Rusų rašytojo Korolenkos mintys apie tėvyne ir karą

Kiekviena tauta turi savo galvotojų, kiekviena tauta turi savo rašytojų — širdies ir proto žmonų. Tie svarbomis gyvenimo valandomis išreiškia savo mintis, jausmus ir pasako nek teisybes, kad jų patal gera ir kitoms tautoms pažinti. Mokinkimės iš kur tik galima. Šiuo tarpu naudinga pasiskaityti, ka raše, pavojiaus valandai Rusijai atėjus, žinomas rusų rašytojas Korolenko. Jo knygele „Karas, is ypač ir žinonija“ parašyta 1917 metais, tuo metu kada Rusija buvo jau nusimetus caro Mikalojaus jungis, jau buvo pergyvenusi pirmąsias kilmiasias laisvės kovas ir kada jau buvo matyti bastausio sutrimo pradžia.

Kad paaiskintum iš kur kantis kras Korolenko pilsipens, to šonve, kada roras visų jo žinon. Paimtes žinonų iš tolo nešino, šlepus ir pūti, kadonitai žinonės karnavo tarp savs, kaip mot ir švedis matonė yšore gamtas, pablaunį, kaip darai, kaip

nuo vilko, lapė žąsį piauna, vanagas kiškėję drasko. Žmonės tik žmoniškėdami, kildami, plėtodamiesi, šiek tiek taikiau pradėjo gyventi. Ramaus gyvenimo troškėdami, vienos kalbos žmonės jungėsi bendriems reikalams ginti. Veltui kažkas sako, kad karas reikalingas kapitalistams, pramonininkams ir jie tą karą įtaisą. Veltui sako kiti, karas esąs karių, prasimanymas ir padaras. Nebuvo nė kapitalistų, nė karių, o žmonės kovėsi ir draskėsi tarp savęs, dėlto kad yra žmoguje noras gyventi, turėti, kitą bauginti, o savo ginti. Bet drauge su tuo gyvuoja žmogaus sieloje troškimas artimumo su žmonėmis, ramumo, taikos. Geriausieji, kilniausieji visų tautų žmonės dėjo visas pastangas, kad nors vienos tautos vaikai nesipiautų tarp savęs. Prisiėjo tad gintis tik nuo svetimų tautų užpuolikų. Gražiausias pavyzdys, kiek žmogus moka paaukuoti savo širdies laisvę gindamas, tai parodo šis Šveicarijos istorijos pasakojimas: Šveicarus buvo pavergę austrai. Austrai laikė Šveicariją plieninių raitelių ir tie buvo nepergalimi, nes šveicarai tokių ginklų neturėjo, jie buvo ramūs kalnų gyventojai ir savo bandų ganytojai. Tačiau austrų jungas tiek jiems įgriso, kad jie sukilo. Įvyko kova, bet šarvuotų raitelių šveicarai jokiu būdu įveikti negalėjo. Tada vienas iš jų vardu Arnoldas Vinkelrid puolė pirmasis ir suėmęs rankomis austrų pirmosios eilės atkištus durtuvus susisėmė juos visus sau į krūtinę — taip, pats žūdamas sulaužė pirmąją priešų eilę, davė progos saviesiems į priešus įsiskverbti ir juos nugalėti. Arnoldas Vinkelrid parodė savo pavyzdžiu kas tai yra visų labas, dėl kurio jis taip kilniai žuvo.

Tas visų labas aiškiai išskyla pavojui užėjus. Pamirštami visi kivirčiai ir nesusipratimai, visiems lygiai bausis priešas, visi stoja prieš jį. Iš čia kyla klausimas, kas tai yra tėvynė, kas tai yra tėvynės meilės jausmas. Žiūrėdami į gyvenimą matome, kad tas jausmas yra įgimtas žmogui. Gražiausios ir maloniausios jam savo gimtinės apylinkės, artimiausi savo tautos žmonės. Ir myli tėvynę ne tik tie, kam joje gera gyventi, bet myli ir tie, kas skriaudžiamas, kas pavergtas. Tie skriaudžiamieji nesykį didžiausias aukas pakelia, kad savo tėvynę iš tamsos į šviesą vesti. Pavyzdžiu, kad ir tas pats rusų gyvenimas, kada caro prispaudimo laikais geriausieji tautos sūnus dėl jos dirbo ir už tai kentė, o ir kentėdami net katargoje tą nelaimingą tėvynę mylėjo ir laimino.

Galingą ir visiems gerą tėvynę mylėti bepigū ir lengva jaja didžiūotis. Bet toks pasididžiavimas ir išdidumas neduoda gražių vaisių. Priešingai — tokia meilė moka kitus niekinti, kitoms tautoms ant galvos lipti. Tikra graži tėvynės meilė yra ta, kada jis dirba ją pakelti, o pavojui atėjus su džiaugsmu savo gyvybę jai atiduoda. Matėme istorijoje tokių atsitikimų, kada sukilusios prieš svetimus engėjus tautos stebūklus padaro. Eina kaip audra, nesiskaito su savo aukomis, stoja visi už vieną ir vienas už visus ir laimėja. Tėvynės meilė tai gilus žmogui įgimtas jausmas. Jis gimdo didvyrių žygius, suvienija žmones, žmoniškai gyventi moko.

Bet čia kyla naujas klausimas: taikios, geros, kilnios tautos metasi vienos ant kitų, kaip plėšrieji žvėrys. Žmonės drasko žmones gindami savo žemes, savo teises — ir dėl to įvyksta baisiausi karai. Atsirado tada žmonių, kurie ėmė sakyti: bloga yra tėvynės meilė, jeigu ji prie to priveda žmoniją, kad žmonės nemylėtų savo tėvynės — nesidraskytų tautos savytarpe. Tie žmonės vardan žmonijos meilės ėmė peikti tėvynės meilę. Tuo pasiremiant 19 šimtmetyje įsikūrė socializmo mokslas ir pagamino visai naują judėjimą, kurio tikslas suvienyti visus darbininkus, suteikti jiems geresnį gyvenimą ir panaikinti karą. Bet ir didieji socialistų vadai, kaip antai garsusis Bebelis sakė ne-

sykį, kad jokia tauta negali pakelti svetimo jungo. Ypač biednuomenė: darbininkams gyvenimas darosi tada dvigubai sunkus ir istorija mums parodo, kad tautos kyla prieš svetimus užpuolikus ir, nesigailėdamos didžiausių aukų, laisvės siekia. Nėra galimybės panaikinti tautų skirtingumą ir gyvenimas parodo, kad žmonija kitais keliais plėtotis negalėtų. O belgas Vandervilde visiems savo draugams pritariant sakė: Tik laisvos tautos gali susijungti į vieną būsimą žmoniją!

Iš čia matome, kad ir tie, kam iš pradžių rodėsi peiktina tėvynės meilė, pamatė, kad žmogus pirm viso tur ginti savo krašto laisvę ir laisvas būdamas tegali kalbėti apie brolystę su kitomis tautomis. Benagrindamas tuos klausimus Korolenko su didele širdgėla kalba apie tai, ką pralaimėjo Rusija, kada ji pamiršo tėvynės meilę. Blogas buvo Rusijai carų viešpatavimas ir visi gerieji tautos sūnus kovojo su carų prispaudimu. Pagaliaus numetė Mikalojų antrąjį nuo sosto, bet neilgai tebuvo graži tvarka. Karas tarp rusų ir vokiečių tebesitęsė, dar ir vokiečiai, bijodami laisvos rusų tautos pasiryžimo, siuntė savo agitatorius, mokėjo pinigais silpnbūdžiams žmonėms, kad įkalbinėtų — kariauti nebereikia. Rusai pasirašė tokią taiką, kokios vokiečiai norėjo.

Jei tik pamiršime tėvynės meilę, jei imsime įkalbinėti, kad tėvynės meilė tėra reikalinga kaikiuriems luomams, jei pamiršime, kad bendra tėviškė visų padaras ir reikalas — tuojuo visas gyvenimas pasuks atgal — gyvenimas žmogaus grįš į laukinį stovį nebebus ryšio jungties tarp žmonių, nebebus bendro darbo dėl visų labo — priešingai prasidės kova visų su visais ir pamatęs žmogų iš tolo nežinosi ar geriau slėptis, ar pulti. Mes ir matome tokį gyvenimą dabartinėje Rusijoje. Tą permatė ir žmonės perspėti norėjo savo teisingu žodžiu rašytojas Korolenko — Iš jo kilnių minčių, pasimokinkime ir mes, kad neateitų ir mums toks gyvenimas, kaip jo nelaimingai tautai. Ypač dabar, kada mus grobikas puola, begalo svarbu pasimokyti kitų žmonių prityrimu, svarbu paimti į širdį, ką sako kilnieji žmonės, savo tautą perspėdami. Čia teisybė visiems viena:

Tauta turi būti laisva, kitaip nėra gyvenimo.

C.

Alėvytis.

Kova ties Gibais.

(„K.“ 44 n-rio tęsinys).

Netoli kaimo ganėsi galvijų kaimenė. Kautynėms prasidėjus, piemuo, gyvulius pametęs, pasislėpė, o gyvuliai subėgo į mišką; ten sutikę lenkų grandines, kurios viena už kitos artinosi prie mūsų kasimų, pasibaidė, ir spruko atgal. Lenkai, manydami, kad mes į galvijus nešaudysim, skubinosi paskui bandos su savo kulkosvaidžiais ir beveik kartu su banda iš krūmų išlindo. Mūsiškiai paleido ugnį ir lenkai kartu su galvijais žuvo.

Gibuose taip pat du kart puolė mūsų kasimus iš priešakio, bet abu kart su dideliais nuostoliais atmušti, susirinko į mišką, kuris buvo prieš kairįjį mūsų kuopos sparną. Gi artilerija lenkų veikė be paliovos ir ypatingai stengėsi sudaužyti mūsų kulkosvaidžius, bet dėlui tam, kad apkasai ir kulkosvaidžių lizdai buvo gerai maskiruoti, priešas niekaip negalėjo suvokti, kur stovi tie mirties įtaisai, kurie jų taip daug išžudė. Iš karto daužė kapines, kur buvo medžių ir krūmų, manydami, kad ten kulkosvaidis. Kulkosvaidžiui nenustojus lenkus, kaip sieną piauti, perkėlė ugnį ant mūrinio namo, kuris buvo dešinėje nuo kulkosvaidžio. Bet kulkosvaidininkai, parinkti drąsuoliai, į lenkų „agurkus“ nekreipė dėmesio ir dirbo savo darbą. Pirmutinio lenkų kulkosvaidžio, kurį jie atsinešė ir pasistatė

ant bulvių rūšio, manė paimti ugnį į savo rankas, tuojau buvo nukautas pirmas N. Jį pamainė antras; tas irgi tuojau nuvirto duobėn; šiam parkritus, bandė šaudyti trečias, bet neišleides nė vieno šūvio, gavo kulka kakton. Kulkosvaidis liko vienas, ir jau vienas mūsų kulkosvaidininkas buvo bevadinąs antrą eiti parsinešti jį į savo apkasus. Tačiau lenkai suspėjo pastatyti kitą kulkosvaidį už kokių 250 žingsnių nuo mūsų apkasų po tiltu ir paleido ugnį, bet vėl mūsų laimei, jie mūsų apkasų ir kulkosvaidžio lizdo negalėjo atskirti nuo pievutės ir kulkas sėjo po visą plotą. Tuo pašinaudodami keletas drąsių pėstininkų ir kulkosvaidininkai gerai prisitaikė ir davė sutartinę salvę. Lenkų kulkosvaidis nutilo: jau nebebuvo kam iš jo šaudyti.

Lig šiol kautynės tęsėsi mums laimingai. Bet štai priešo kulka pakliuvo mūsų kulkosvaidin ir jį nepataisomai sugadino. Tuo tarpu miške susitvarkęs priešas puolė tirštomis voromis mūsų kairįjį sparną ir vidurį, ir nors mūsiškiai narsiai gynėsi, nors lenkų buvo labai daug išžudyta, bet jie nežiūrėjo į savo nuostolius ir, lyg pakėrėti, draskė mūsų vielų tvorą ir mėtė rankines granatas į mūsų apkasus. Paskui pirmutinių, iš miško, milines atsisegioję, ir atlapais arba alkūnėmis veidus pridengę, bėgo vis daugiau legijoninkų. Kadangi priešas buvo bent dešimts kartų daugiau, dauguma, galop, paėmė viršų, ir jiems pasisekė įsiveržti į kapines, t. y. į mūsų vidurį. Ilgiau laikytis buvo jau nebegalima, ir mes pradėjome trauktis. Lenkai sekė mūsų pėdomis rėkdami — „Zuć broń“ — „Ręcy do góry“ — o mūsiškiai atsišaudydami traukėsi tagal. Eidami pro vieną grįčią, pamatėme mūsų kaitilo skeveldras ir ištaškytus pietus. Pasirodo, kad

priešininko patrankos šoviny pakliuvo po katilu, sprogo, ir mūsų, jau baigusius virti pietus vėjais išnešė, ką padarysi; dar geriau, nes išalkusiem lenkam skanūs pietūs būtų likę.

Priešo gausingesnės pajegos smarkiai mus persekiojo, bet mūsų kareiviai, kad ir pailse, į nelaisvę nesidavė. Todėl lenkai, vieną priviję, durtuvu nudūrė. Kareivis žuvo — bet lenkam nepasidavė. Mūsų šarvuotis privertė lenkus sustoti, ir, po jo priedanga susitvarkę, užėmė naują poziciją.

Lenkų nelaisvėje.

Sugrįžę iš lenkų belaisvės: majoras Jurgaitis, kapit. Budrys, leit. Steikūnas, leit. Gražulis, leit. Lumbis, leit. Žmuidzinavičius, leit. Alekna, leit. Ancerevičius, leit. Mačiokas suteikė mūsų bendradarbiui šių žinių apie lenkų nelaisvę. Jų daugumą lenkai tuojau nurėdė; milinė buvo palikta vienam leit. Žmuidzinavičiui ir tai turbūt tik todėl, kad jis buvo gana mandagaus karininko paimtas, bet ir jam nakvojant buvo išpiauta kišenė su pinigais, matyti tai padarė sargybinis, kuris jį saugojo. Pasiskundus karininkui, tas tik ranka pamojo ir pasakė, kad į tai pas juos žiūrима per pirštus.

Juos visus pėsčius, nevalgiusius varė į Augustavą, paskiau į Grajevą. Visą kelią buvo girdėti koliojimai bauriausiais žodžiais ir noras sušaudyti. Ypač daug kentėjo buvusieji su jais kareiviai. Nes iš karininkų, kurie turėjo pinigų galėjo, vėliau bent kartą per dieną nusipirkti maisto, tuo tarpu kai kareiviai tegaudavo po 4 bulves per dieną, o valgio nė už savo pinigų negalėjo pirkti. Majoras Jurgaitis pakliuvo lenkam rugsėjo 22 d.; jį visiškai nuvilko, taip pat kaip ir buvusius su juo kareivius; aptaisė gi visokiais skarma

Atsisakę nuo kalbos ir eiliadėčio reikalavimų spausdinam. «Belaisvio svajonės» — tai brangios mūsų brolio kareivio mintys, kuriomis jis gaivino savo sielą svetimoj šaly, sunkias kančias be kentėdamas. *Redakcija.*

Parašė J. Jurgaitis.

Belaisvio svajonės.

Vokiečių nelaisvėje laike didžiojo karo.

Savų eilėraščių rinkinėlis.

(«K.» 44 n-rio tęsinys).

Y R A Š A L I S...

Yra šalė ant šios žemės,

kuri net į jūras remias;
josios miškai nepriboti,
medžiai tvirti, augaloti;
laukai lygūs ir derlingi;
žmonės darbštūs, išmintingi.

Ten ežerai tviska, blizga;
lankos puikios žydi, mirga;
upės teka sidabrinės,
siaubia — jūrės gintarinės.

Ten bujoja pinavijos,
žalios rūtos ir lelijos,
o mergaitės — tartum rožės:
tiesios skaisčios — tikrai grožės!

Toj šaly dainos auksinės,
jų puikiausios sutartinės;
ir kuomet anos užgaudžia, —
aukso stygų garsus audžia!

Oi kaip ramu ten gyventi,
ten darbuotis, laimės semti!
Darbas vaisių gerą duoda,
ir visur matai paguodos...

Kas tą šalį nor žinoti,
turi tenai jos įieškoti,

kur Nemunas ir Dauguva...
Tos šalies vardas — Lietuva.

1914.

A T S I M E N U...

Atsimenu... buvo laikas...
dvasia žaidė maloniai...
tuomet buvau mažas vaikas,
nežinojau kas vargai...

Tačiau jis greitai prabėgo,
lyg sraunioj upėj vanduo,
ir mane vargai prislėgė,
tarsi, kad sunkus akmuo.

Šiandie pakliuvęs nelaisvėn
alkstu, liūdžiu per ilgas dienas;
o kada grįšiu aš tėvynėn?..
težino tik Dievas vienas.

Taip per dienas beliūdėdamas
aš giliai susimastau...
ir nurimti negalėdamas,
„Memento mori“ beskaitau.

Bet vėl aš ramīnuosi,
Dievuje viltį dedu...
dažnai prie Jo meldžiausi
ir ramybės vėl randu!

Štendalius,
21.11.14.

K A D A G I, K A D A?..

Kada gi, kada pasibaigs karas,
kuris tiek blogo žmonėms padarė?..
Kada pasaulis susilauks taikos,
kad ramiau būtų ilgesnį laiką?
Ar šiandie žino žmogus nors vienas,
kada gi, kada — ateis tos dienos?..
Kada gi, kada išauš tas rytas,
kada belaisvis, svetur išvytas,

lais. Drauge su juo buvo pakliuvę nelaisvėn ir kelios patrankos artilerijos. Geri mūsų arkliai buvo tuojau iškinyti ir kažin kur nuvesti; jų vieton buvo pakinkyti kiti, kurie vos begalėjo pasivilkti. Pakeliui kai kurie arkliai pastipo ir jų vieton buvo įkinkyti mūsų kareiviai, kurie turėjo tempti ir stumti patrankas netligi Suvalkų. Juos ragino lenkų kareiviai biauriai keikdami ir net mušdami. Taip visą kelią varė nevalgiusius, taip kad kai kurie mūsų kareivių iš bado, net nebežiūrėdami lenkų grasinimų ir keikimų pamatę kur lauke augant griežčius šokdavo prie jų ir išsirovę čia pat valgydavo. Iš Grajevos jie visi buvo nuvežti Baltstogėn. Čia davė visiems mūsų kareiviams nusipirkti valgyti. Paskiau visiems mūsų kareiviams siūlė pasirašyti tam tikrą raštą, kur buvo parašyta, kad jie visai patenkinti lenkų apsiėjimu su jais ir laikymu. Atsirado keletas mūsų kareivių, kurie net pasirašė tą raštą, matyti iš baimės, kad nebūtų dar blogiau (Redakcijai jų pavardės žinomos), jų skaičiuje ir karo gydytojas Tomkevičius, kuris, rodosi, žada net pasilikti Lenkijoje. Bet minėtieji devyni mūsų kareivai griežtai atsisakė tą raštą pasirašyti. Dar belaisviams labai įkirejo lenkų kareivams Mackevičius (Lietuvos pilietis nuo Alytaus) prikaišiodamas mūsų kareivams tai lenkiškas pavardes, tai lenkišką išvaizdą ir siūlydamas stoti į lenkų kariuomenę. Iš Baltstogės juos nuvežė į Varšuvą. Čia stotyje kai kurie mūsų kareivai norėjo nusipirkti šio to pavalgyti, bet suagituota minia sutiko tokiais grūmojimais, kad jie turėjo grįžti į savo traukinį. Taigi be sargybos negalėjo net valgyt nusipirkti. Čia juos nuvedė į komendantūrą ir islaikė beveik visą dieną kieme pusnuogius, nežiūrint, kad buvo tada

šalta. Iš Varšuvos visus minėtuosius kareivius nu-siuntė į Vadovičių belaisvių stovyklą (ties Karpatų kalnais). Čia juos laikė drauge su bolševikais. Čia laikymas ir apsiėjimas buvo tiesiog nepakenčiamas, todėl visi tik ir galvojo, kad kaip nors pabėgus. Ypač čia bloga mūsų kareiviams: juos netik marina bado, visaip kolioja ir niekina, bet dargi muša. Kadangi kareivių būstas buvo šalia sargybos būsto, taigi minėtieji kareivai kas nakt girdėdavo: mūsų kareivių šauksmą ir lenkų skaičiavimą: raz, dva, čy ir t.t. Lupdavo mūsų kareivius dėl to, kad jie naktį dėl šalčio nenusivilkė miegodavo. O nusivilkti kiti beveik nebeturėjo ir ko, nes kaikurie tebuvo apsvilkę vien tik maišais, kurių galas buvo tam tyčia prapjautas. Tuojau minėtiems mūsų kareivams atvykus į tą stovyklą, pabėgo keletas mūsų kareivių. Likusius dar labiau pradėjo smaugti. Pradėjo visai nebeleisti miestai. Tik pasklidus gandui, kad mainysis lietuviai su lenkais vėl pradėjo leisti į miestą, žinoma, su palydovais. Leit. Lumbis buvo mėginęs bėgti su pirmąja pabėgėlių grupe. Bet buvo pagautas Češinė ant čekų sienos. Čia matyti juos išdavė vienas darbininkas, kurio jie klausė, kaip geriau galima pereiti į čekų pusę. Du mūsų kareivai (kap. Liandsbergis ir dar kitas) buvo taip pavargę, kad nebegalėjo toliau eiti ir pasiliko miesto pakraštyje, tuo tarpu leitenantas Lumbis mėgino pereiti nurodytoje vietoje per tiltą. Per tą tiltą kaip tikėjo darbininkai kiton pusėn į fabrikas, o kadangi sargybinis matyti nelabai žiūrėjo į jų paliudymus, tai ir jis pamėgino pereiti kartu su jais per tiltą. Pro pirmąjį lenkų sargybinių jau buvo praejęs ir jau mane, kad kitoje pusėj ras tik čeką, bet pasirodė, kad ir kitame gale tilto būta vieno lenkų sargybinio. Čia ji

išgirs, jog laisvės saulutė kyla,
kada despotizmas tirpsta ir dyla?
Kada gi, kada belaisviai žmonės
sulauks nuo Dievo tosios malonės?
Kada pagrišiu aš į tėvynę,
brangią Lietuvą, savo gimtinę?
Kada kalbėsiuos vėl su tėveliais,
savo sesutėms ir su broleliais
ką esu matęs, jiems pasakosiu...
Kada gi tosios laimės dastosiu?..

Stendal' u.,
28.11.1914.

M Ū S Ū D A I N O S.

Kas nėra girdėjęs tų dainų auksinių,
kurios veržias, plaukia iš sesių krūtinų,
kurios mums varguoliams narsumo priduoja,
kurios tremia vargą ir neša paguodos.
Kai sesės dainuoja, klausyti malonu,
ta daina liūliuoja žavėtinu tonu...
ir kada tik gaudžia, vakarą ar dieną,
jos puikūs akordai žavėja kiekvieną.
Kai jos apdainuoja Viliją, Šešupę,
Nemunėlį sraunų, ar kitokią upę,
Arba kaip užtraukia „Lietuva tėvynė...“
oi galingai skamba toji sutartinė!
Kada apdainuoja tėvynę garbingą,
jos sūnus narsiuosius, Vytautą galingą:
tada jų balseliai tarsi dangun kyla,
o mums besiklausant, krūtines sušyla.
Arba tai po darbo joms grįžtant, iš lauko,
melodijos puikios vingiuodamos plauko
ir neša per sodžių lyg kokia naujiena,
kad džiaugsmo ašara net vilgo blakstieną.
Arba kad savuosius darželius dabina,
ar iš žalių rūtų sau vainikus pina,
o visad malonias daineles dainuoja,

tai linksmi užtraukia, tai verkia, dejuoja.
Kur lietuvės eina — ar dirba laukuose,
ar žaidžia rately, ar vieši svečiuose:
dainoms atvaizdina žiląją senovę
ir šią gadynėlę, jos naująją srovę.
Malonu klausyti tų dainų auksinių,
kurios veržias, plaukia iš jautrių krūtinų:
jos mums liūdėsį nuo širdžių nuvaiko,
jos mus suramina, linksmybės užlaiko!

1914.

G I M T I N I A I N A M E L I A I.

Grytelė mažutė,
ir tai jau sena,
išvaizda prastutė,
taip sakant, lūšna.

Bet man pro ją einant
plakdavo širdis,
ir į ją bežiūriant —
mirgejo akis.

Tai kodėl ji tokia,
tarsi dyvina,
mane savėp traukia,
jausmus žadina?

Kodėl ji vaidenas
mano mintyse,
jos paveikslas senas
dažnai akyse?..

Todel ji manyje,
kad joje gimiau...
ji mano širdyje
užsiliks ilgai!

Stendal'ius,
2.12.14.

(B. d.)

sustabdė ir pareikalavo paliudymo. Parodžius jam tik lietuvių asmens paliudymą, jis buvo suimtas. Paklausus kur kiti jo draugai, jis mėgino iš pradžių sakyti, kad jis vienas tebėgęs, bet paskiau, paaiškėjęs, kad jau jie žino ir apie draugus, jis nurodė visai į kitą vietą ir įtikino juos, kad ten paliko kitus. Sugrįžus į Vadovičius jis buvo pasodintas keturioms paroms į kalėjimą, bet pasklydus gandai apie belaisvių mainymą, jis buvo paleistas, išsėdėjęs kalėjime tik 2 paras. Kada mūsų karininkai sužinojo apie Želigovskio avantiūrą, jie pradėjo vėl abejoti dėl mainų ir nutarė bėgti; vieną gražią dieną visi 9 minėtieji karininkai išėję į miestą nebegrižo. Leit. Lumbis nebebuvo leistas miestą, bet jam vienas draugas perdavė per tvorą savo leidimą. Bėgo jie per Karpatų kalnus pasidaliję 2 grupėmis: vienoje — 6 žmonės, kitoje — 3. Teko jiems bristi ir per upes, bet upės kalnuose nelabai gilos — galima perbristi; čia kurie buvo apsiavę nešė basuosius per upes nešė. Čekai juos sutiko labai gerai: gerai maitino ir rūpinosi. Čia tos dvi grupės vėl susitiko ligoninėje, kur mūsų karininkai buvo paguldyti: mat, kalnuose jie buvo labai susižeidę rankas. Buvo tiesa šiek tiek kliūčių pareinant čekų vokiečių sieną, bet vis tik perėjo ją laimingai. Vokiečiai sutiko juos neblogai, nors jau nebe taip gerai, kaip čekai; daugiausia buvo kliūčių su pinigų mainymu, nes Ostų vokiečiai nenorėjo nei priimti, nei mainyti; bet pasiekus Berlyną, baigėsi visos nelaimės. Lietuvių pasiuntinybė juos priėmė kuo geriausiai, ir visa kuo aprūpino: apvilko ir pavalgydino. Už ką jai mūsų karininkai labai dėkingi. Tiesa dar buvo nemalonumų važiuojant iš Štettino Baltijos jūra, bet jau ne nuo žmonių, o tik nuo gamtos.

A. a. Vyr. I. Juozas Andriūnas.

Vėlionis gimė 1895 m. Sausio 5 d. Baigė Komercijos mokyklą Dvinske. Tapo nukautas ties Gedraičiais Spalių 26 d. Vėlionis buvo ypatingai narsus žmogus: nežinojo nei apkasų, nei duobių, savo kuopoj nežinojo komandos „atgal“ viena tebuvo — „pirmyn“! Ties Gedraičiais su savo kuopa toli buvo įsiveržęs į lekų užpakalį ir buvo pasiekęs jų štabo. Kadangi buvo apsuptas iš visų pusių, nukovė lenkų generolą ir pats, begelbėdamas kuopą, žuvo. Jis visur buvo su savo kareiviais, ir jie jį mylėjo.

Tebūnie tau, mielas Drauge, lengva ta žemė, kurią Tu be galo mylėjai ir dėl kurios žuvai!

Reiškia pagarbos draugai.

Generalinio Štabo pranešimai.

1920 - XI - 4.

Naktį iš lapkričio 2 d. į 3 d. lenkai atakavo mūsų užtvaramą Smalvuos (Ežerėnų kryptimi), bet buvo atremti. Vakar dešiniajam ir kairiajam Vilijos krantuose žvalgų susirėmimai.

I Vilnių atvyko naujos lenkų dalys.

Kitur nieko ypatingo.

20 - XI - 5.

Kairiajame Vilijos krante Panevėžiu ruožte apie 16 val. įvyko žvalgų susišaudymas. Dešiniajam Vilijos krante Mūsėninkų kryptimi lenkai vakar apie 23 val. rėmė pulti mūsų pozicijas. Iš priešininko pusės intensyviai veikė artilerija ir kulkosvydžiai. Sutikti mūsų artilerijos ir kulkosvydžių puolikai pasitraukė.

Ežerėnų kryptimi žvalgų susirėmimai. Kitur nieko ypatingo.

20 - XI - 6.

Vakar, 4 v. rytą, lenkai paėmė Linkmenų ir Labanoro miestelius. Naktį lenkai bandė pulti Sketerių kaimą, tačiau artilerijos ir šautuvų ugnimi buvo atmušti.

Dieną lenkų aeroplanai metė bombų Kauno ir Kaidorių ruožtuose. Pastarajam punkte lenkai kulkosvydžiais apšaudė mūsų sanitarinį traukinį, bet jokių nuostolių nepadarė.

20 - XI - 7.

Kairiajam Vilijos krante vakar įvyko sustiprintų žvalgybų susirėmimų ties Markovščizna. Mūsų pusėje nuostolių nebuvo.

Dešiniajam Vilijos krante vakar taip pat buvo žvalgų susirėmimų. Iš Labanorų ir Linkmenų lenkai buvo išvyti.

Vakar apie 13 val. buvo atskridę ties Kaune du lenkų orlaiviai. Vienas jų numetė tris bombas ties angarais. Vienas mūsų kareivis sunkiai sužeistas ir viena lengvai. Mūsų artilerija ir pasikėlę orlaiviai lenkų orlais vius nuvijo.

Kitur nieko ypatingo.

20 - XI - 8.

Kairiajame Vilijos krante lenkai vakar apie 10 v. buvo prisiartinę prie mūsų pozicijų ties Salkininkais, bet mūsų artilerijos ugnimi buvo nuvyti. Apie 18 val. priešininko artilerija apšaudė Padvaronių kaimą ir 208 aukštumą. Kiek vėliau lenkų sustiprinta žvalgyba atakavo mūsų užtvaramą ties Gieceniskiais, bet buvo atmušta.

Dešiniajame Vilijos krante žvalgų susirėmimai.

Kitur nieko ypatingo.

20 - XI - 9.

Vakar lenkų viena kuopa su kulkosvydžiais puolė mūsų sargybą ties Padvaronimis, bet mūsų ugnies buvo nuvyti.

Ties Užulėjais lenkų 221 raitelių pulko dalys stengė apsiausti mūsų žvalgus, bet buvo išsklaidyti. Trys jų raiteliai, ten buvo nukauti.

Dešiniajam Vilijos krante visu frontu stiprių žvalgų partijų susirėmimai.

Vakar 15 val. lenkų šarvuotas traukinys buvo prisiartinęs prie Turmonto, bet apšaudytas, pasitraukė atgal.

Kitur nieko ypatingo.

20 - XI - 10

Kairiajam Vilijos krante pie 16 val. lenkai atakavo Padvaronių kaimą, bet buvo atmušti. Vėliau jie tą patį kaimą apšaudė artilerija.

Dešiniajam Vilijos krante vakar apie 4 val. lenkų vienas batalionas su batareja pradėjo pulti Giedraičių kryptimi. Priešininkui buvo pavykę paimti Pustilkų ir Santakų kaimus. Apie 10 val. mūsų dalys kontrpuolimu vėl lenkus iš paminėtų kaimų išvijo. Tame ruožte Dubinkų ir Joniškių kryptimis lenkai apie 9 val. taip pat buvo pradėję pulti ir kiek pastūmė mūsų pryškinės dalis atgal. Kontrpuolimu priešininkas buvo vėl nuvytas. Jo rankose pasiliko tik Maidžiūnų kaimas. Kovos nutilo tik apie 22 val.

Kitur nieko ypatingo.

Gen. Štabo Viršininkas Pulk. KLEŠČINSKAS.

Kiek iki šiol paimta kareiviams žemės?

(„K.“ 42 n-rio tęsinys).

Eilės Nr. Nr.	Žemės savininko vardas ir pavardė.	Bendras žemės nuosavybės plotas apskrity.	Paimtos žemės pavadinimas.	Paimtos žemės plotas.		Kiek iš viso paimta iš kiekvieno savininko.
				deš.	sieks	
7	Jonas Pšesdzickis	13632 d.	Lašai Daugiliai Zamostė Aknista Ignotiškis ir Skiauteriškis Lukštai	210 175 207 243 180 338	— — — — — —	1353 d.
	Iš viso	26.439 d.		3923 d.	169	3923 d. 169 sk.
Mažeikių apskr.						
1	Tadas Usčis (įpėdiniai)	727 d.	Kleckai	100	—	100
2	Borisas Bokas	761,45 d.	Raudonoji Kazarmė	80	—	80
3	Mar. Liud. Roseisevskienė	830	Kudriai Bubeliškiai	90	—	90
	Iš viso	2318,45		270	—	270
Telšių apskr.						
1	Povilas Tornovas	713 d. 1159 sk.	Simutiškis Valdeka Probertiškis	109	—	109
2	Marija Gorskienė	1134 d.	Šašaičiai IV Šašaičiai V	31,76 16,80	— —	48,56
	Iš viso	1865 d. 1159 sk.		157,56	—	157,56 d.
Ežerėnų apskr.						
1	Juozo Kelpšos įpėdiniai	1233	Gaidiškiai Liuliškiai	160 96	— —	256
2	Feliksas Vagneras	1420	Ilgiai Švilpiškiai	150 148	— —	298
	Iš viso	2653		554	—	554
Tauragės apskr.						
1	Eustachas Volmeris	2800	Kalniškiai	180	—	180
	Iš viso	2800		180	—	180
Mariampolės apskr.						
1	Eduardas Žultauskas	5766 marg.	Tadeušavas Juzepinas	705 m. 164 "	— —	869
2	Šliomo Tobolausko įpėdiniai.	2130 "	Trakėnai	600 "	—	600
	Iš viso	7896		1469	—	1469

D. J. BLYNAS

Vyriausiosios Komisijos kariškiams žeme aprūpinti vedėjas - sekretorius.

Žinios.

Lietuvoje.

Koncertai kariuomenel. Gen. Št. Literatūros Sk. kareiviai artistai: K. Petrauskas, Sodeika, Šimkus (su choru) ir rašytojas K. Binkis važinėja po Lietuvą koncertus darydami. Maršrutas: lapkričio 7—8 — Panevėžy; 11 d. — Subačiuose, 12 d. — Rokiškį; 13 d. — Kupiškį; 14 d. — Vabalninkuose; 16—17 d. — Biržuose 20 d. — Panevėžy (šauliams); 22 d. — Šiauliuose; 23 d. — Joniškį; 25 d. — Radviliškį; 24 d. — Dotnavoje.

Mūsų Vyriausybės atsakymas tautų sąjungai. Pasiūlius Tautų Sąjungai, kad mes sustabdytume ginklus su lenkų kariuomene, mūsų vyriausybė atsakė, kad ginklai sustabdyti, ten kur lietuviai susiduria su kariuomene, kurios lenkai nepaskelbė sukilusia. Kituose frontuose lietuvių kariuomenė nuolatos puolama, priversta gintis. Be to pranešė Tautų Sąjungai apie lenkų aeroplano apšaudymą Spalių 31 d. Ūkmergės ir apšaudymo aukas.

Del plebiscito mūsų vyriausybė principu sutinka su Tautų Sąjungos siūlymu, bet pastebi, kad plebiscitas turėtų būti daromas taip pat ir Seinuos ir Punske, ir del to prašo Tautų Sąjungos pranešti tiksliau del sumanytojo plebiscito ploto ir būdų. Toliau, anot mūsų vyriausybės, plebiscito neturėtų būti į šiaurę nuo spalių 7 d. Suvalkuos nustatytos demarkacijos linijos su lenkais, kadangi, nustatydami tą liniją, lenkai tuo sutiko, kad plotai į šiaurę nuo jos yra lietuviški ir išsilmingai pasmerkė saivalingą ir neteisėtą gen. Želigovskio žygį, jam kalbamą liniją peržengus; mūsų vygiausybė kreipia taip pat Sąjungos domesį į tai, kad Lietuvai nesant pripažintai de jure, jos padėtis plebiscite būtų nepatogi ir silpnesnė, negu Lenkijos.

Gudų Misija Kaune. Į Kauną atvyko nepaprasta Gudų Tautinės Respublikos misija pasitarti su Lietuvos Vyriausybe del bendros abiejų kraštų padėties ir padaryti artimesnių ryšių su Lietuva.

Vilniuje nedarbas. Vilniuje gyvenimas pabrango daugiau, kaip 4 kartus. Duonos svarui moka 25 mark. ir daugiau. Vilniuje bedarbių daugiau kaip 15.000 žmonių.

Vilniuje persekioja lietuvių kalbą. Vilniuje prasidėjo griežčiausi lietuvių kalbos persekiojimai. Viešbučių ir kitų įstaigų tarnai pašalinami iš vietų vien tik už lietuvių kalbą.

Lenkai Vilniuje netvirtai jaučiasi. Lenkai Vilniuje, nežiūrint pagalbos ir Varšuvos, pradėjo jaustis Vilniuje nelabai tvirtai ir brangesnę karo medžiagą krauja į vagonus ir veža atgal į Gardiną. Lapkričio 2 d. paskelbta aštuonių paskutinių metų naujokų mobilizacija, o lapkričio 5 d. — Želigovskio diktatūra.

Vilniaus ūpas. Vilniuje pastebėta ypatingų žmonių, kurie lankosi į lietuvių butus skarmalais apsitaisę, bet lietuvių kareivių kepurėmis užsidėję ir prašo pagalbos. Jie kalba net lietuviškai, klausinėja apie įvairias belaisvių šelpimo organizuotes; o tuos, kurie patiki ir juos sušelpia, lenkų policija suima. Pastebėta taip pat, kad, jei kas kalba gatvėj lietuviškai tuojau sulaikomas ir vedamas nuovadon. Maisto Vilniuj sunku gauti. Visų ūpas labai nupuolęs. Sodiečiai įniršę prieš lenkų plėšimus.

Kauno lenkai kviečia Pilsudskį. Kauno žemių vardu Ig. Sokolovskas prašo lenkus okupuoti visą Lietuvą. Nuo jo neatsilieka ir Kauno ponios len-

kės, kurios pasiūstu raštu kviečia Pilsudskį juo greičiau paimti Kauną.

Želigovskio kariuomenės ūpas. Lenkų kareiviai Želigovskio kariuomenėj pamatę, kad netaip lengva apsidirbti su lietuviais pradėjo reikalauti paleisti juos namo. Vilniaus ligoninės pilnos sužeistų želigovskininkų.

Oficialinė dalis.

Nežiūrint į tai, kad įsakymuose „Lietuvos Kariuomenei“ 169 Nr. 1 § ir 281 Nr. 4 §, buvo nurodyta tvarka palikimo kariškos įstaigos mobilizuojamųjų, vienok nekurių kariškų įstaigų Viršininkai tos tvarkos nesilaiko, t. y. mobilizuojamus arba šiaukiamus kariuomenėn, užlaiko laisvai samdomųjų sąlygomis.

Busimajam laikui, laikyties šitokios tvarkos:

Visi pastojusieji į karišką dalis ar įstaigas laisvai samdomųjų sąlygomis, ištikus jų amžiaus mobilizacijai ar naujokų šaukimui, jeigu ir paliekami užimamose vietose, tai nuo dienos paskelbimo mobilizacijos ar naujokų šaukimo tie asmenys būtinai užlaikomi kariškių sąlygomis lygiai su tarnaujančiais kariuomenėje.

Įsak. kariuom. 469 Nr.

Puskarininkų mobilizacija.

1. Mobilizuojami visi rikiuotės ir nerikiuotės puskarininkai (podpraporščikai, feldfelbiai, vyresnieji ir jaunesnieji unteroficeriai), tarnavusieji Lietuvos ar kitų šalių armijose, gimusieji: 1885, 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, 1895, 1896, 1897, 1898, 1899, 1900 metais.

2. Visi jie privalo stoti pas savo apskričių komendantus, neveliau 10 dienų nuo šio įstatymo paskelbimo.

3. Mobilizuotieji puskarininkai ir jų šeimynos užlaikymą gauna lygiai su puskarininkais savanoriais (einant puskarininkų - savanorių įstatymo iš 1920 m. balandžio mėn. 12 dienos 4 punktu).

Įsakym. kariuom. 469 Nr.

Piliečių išėjusių mokslą ne mažiau 4 kl. mokyklų šaukimo ir mobilizacijos įstatymas.

1. Šaukiama ir mobilizuojama:

1 p. Piliečiai išėjusieji mokslą ne mažiau 4 klasių (gimnazijos, miesto ir kitų mokyklų) gimusieji 1892, 1893 ir 1901 metais.

2 p. Visi atleistieji sulig laikinosios Vyriausybės įstatymo iš 1919 m. gegužės 26 dienos.

Pastaba: Ministerių Kabinetai duodama teisė atleisti nuo šaukimo ir mobilizacijos nepakeičiamųjų tarnautojų rūšį.

2. Į šaukiamuosius ir mobilizuojamuosius šiuo įstatymu asmenis netaikomi Laikinių Naujokų Įstatų 15 ir 16 paragrafai (Vyr. Žin. 13 ir 46 Nr. Nr.).

Pastaba: Į dvasinių seminarijų auklėtinius, matininkų kursų mokinius ir užsienio aukštųjų mokslų studentus nuo 5 semestro faktinai einančius mokslą, šis paragrafas netaikomas.

Įsak. kar. 469 Nr.

Einas Respublikos Prezidento pareigas Steigiamojo Seimo Pirmininkas skelbia šį Steigiamojo Seimo 1920 metų spalių mėnesio 22 dieną priimtą nepaprastą Valstybės išdo paskolą krašto gynimo reikalams:

Nepaprasta Valstybės išdo paskola krašto gynimo reikalams.

1 §. Finansų, Prekybos ir Pramonės Ministeriaj įgaliojama užtraukti nepaprastą Valstybės išdo paskolą

Lietuvos Respublikos gynimo reikalams ligi vieno šimto milijonų (100.000.000) auksinių, mokant iš karo 3,6%.

I pastaba. Paskolos skaitomos už pilnus mėnesius, pradedant nuo to mėnesio pirmos dienos po įmokėjimo.

II pastaba. Ši paskola atleidžiama nuo bet kokių Valstybinių mokesnių.

2 §. Paskolos pasirašymas priimama visose Lietuvos Valstybės Iždinėse. Pasirašusieji paskolą ir įmokėjusieji gauna iš Iždinės Finansų, Prekybos ir Pramonės Ministerijos, Valstybės Lėšų Departamento Direktorio, Iždinės Iždinke ir buhalterio parašais ir Iždinės antspaudu patvirtintą vardinį kvitą.

I pastaba. Norintieji gali gauti ir nevardinį kvitą.

II pastaba. Norintieji perduoti ar perduoti vardinį kvitą kitam žmogui pažymi tai kitoje kvito pusėje ir savo parašu tą pažymėjimą patvirtina.

3 §. Paskolos kvitai priimami užstatais visose Valstybės įstaigose.

4 §. Paskolos kvitų apmokėjimas prasideda 1923 m. gruodžio mėn. pirmą dieną tose Iždinėse, kurių jie išduoti; kitose Iždinėse kvitai gali būti apmokami tik susizinojus su ta Iždine, kuri juos išdavė. Nepristatytieji ligi 1933 m. gruodžio mėnesio pirmos dienos kvitai nustoja vertybės ir neapmokami.

5 §. Nepaprastos Valstybės Iždo paskolos Respublikos gynimo reikalams kvitai visose Valstybės Iždinėse norintiems saugojami dovanai. Pareiškimai žyminiu mokesniu neapmokami.

6 §. 1921 metų gegužės mėn. pirmą dieną visai paskolai traukiama 5.200 premijų sumoje 2.000.000 auksinių šiuo būdu:

2.000 premijų po	100 auksinų
2.000 " "	200 " "
1.000 " "	500 " "
150 " "	1.000 " "
20 " "	5.000 " "
15 " "	10.000 " "
12 " "	25.000 " "
2 " "	50.000 " "
1 " "	100.000 " "

Iš viso 5.200 premijų už 2.000.000 auksin.

7 §. Kiekvienai paskolinti Valstybės Iždui, 50 auks. sudaro premijai išleisti vieną numerį. Tie numeriai žymu greta kvito Nr.

8 §. Paskolai vykdyti tvarką, kvitų formas, šiam įstatymui vykdyti taisykles, premijų traukimą, jų išmokėjimo laiką ir tvarką nustato Finansų, Prekybos ir Pramonės Ministerija.

9 §. Šiai paskolai vykdyti Finansų, Prekybos ir Pramonės Ministerijai Lėšų Departamentui, leidžiamas 1.500.000 auksinių kreditas.

- A. Stulginskis
- B. Respublikos Prezidento Pareigas.
- C. Steigiamojo Seimo pirmininkas.
- D-ras K. Grinius
- Ministeris Pirmininkas.

Kaunas, 1920 m. spalio mėn. 25 d.

Leidžia G. Št. Literatūros Skyrius.

Lietuvos Valstybės spaustuve.

Kovose su lenkais.

KAREIVIAI ŽOINIAI

Sužeisti: *šlovimui!*

- Gulbinas Bronius—Lioļu k., Šetos v., Kėdainių apskr. Virksas Juozas—Sugandžių k., Zidikių v., Mažeikių ap. Česna Pranas—Gembuciu k., Kalininų v., Tauragės ap. Budginas Ignas—Drobyų k., Kelayos v., Telsių ap. Kliokmanas Mikas—Šetos m., Kėdainių ap. Počkauskas Petras—Riplių k., Gilviškio v., Vilkaviškio ap. Malevičius Juozas—Rokiškio miesto. Jablonskis Jonas—Piragių k., Kupiškio v., Panevėžio ap. Gavėda Pranas—Juknėnų k., Tauragėnų v., Utenos ap. Daugvila Felicijonas. Jutas Mikas. Augaitis Jonas. Genčius Balys. Chazan Abram. Svarčys Pranas. Urbonas Vincas. Stakinas Augustinas—Geležų k., Remigalos v., Panevėžio ap. Dementis Kazys—Prienu k., Cekiskų v., Vilkijos ap. Kunst Smer—Vilniaus miesto. Vertelka Jonas—Jackeldų k., Remigalos v., Panevėžio ap. Petrauskas Leonas. Jurevičius Ipolitas. Mockus Pranas. Levitonas Jutas. Ambrazaitis Jonas. Armokevičius Povilas. Bečas Jonas. Gustis Juozas—Mediskų k., Luokų v., Telsių apskr. Juška Stasys—Krapotiskų k., Aisėdžių v., Telsių ap. Petrauskas Antanas—Raudondvario dv., Kauno ap. Jonaitis Antanas—Sventabaščio k., Surviliškių v., Kėdainių ap. Urvakis Bronius—Kapiškių k., Zarių v., Telsių ap. Ričkus Juozas. Sulcas Petras. Boriskevičius Mikas. Razuolis Stasys. Buzis Viktoras. Spancierius Jonas. Matulaitis Antanas. Lieskus Bolius. Smallis Petras. Alkevičius Vladas. Likovičius Augustinas. Kimantas Vytautas. Dulinskas Andrius. Petrauskas Bronius. Vaitiekūnas Juozas. Sadukas Stasys—Sarginės k., Mikaliskų v., Marijamp. apskr. Kauka Jonas—Buriškių k., Pažerlių v., Vilkaviškio ap. Zigas Jurgis—Pikelionių k., Stakliškių v., Alytaus ap. Gura Albinas—Daugiškių k., Skapiškio v., Rokiškio ap. Baker Maušas—Jezpo m., Alytaus ap. Mikšas Vilius—Sublatos miesto, Ilukštos ap. Marcinkevičius Andrius—Bičiūnų k., Zablouškių v., Sventionių ap. Panasenka Bolius—Krasnanių k., Žaslių v., Vileikos ap. Sadvidas Anupras—Mažeikių miesto. Liškauskas Kazys—Raznyčių k., Seinų v. ir apskr. Mackevičius Stasys—Verėnų k., Bafnikų v., Ukmergės ap. Malkus Stasys—Biliūnų k., Baisogalos v., Kėdainių ap. Zlotojavka Giršas—Vilniaus miesto. Navickas Jonas—elsiniarkos k., Lazdijų v., Seinų ap. Strimaitis Antanas—Krešimiškių k., Vilkaviškio ap.

Mirė nuo žaizdų:

- Valevičius Jonas—Eičanų k., Rikčių val., Šakių apskr.

Sofija Šulckienė (Šimanauskaitė)

(Adr. America, Brooklyn N. Y. 250 Linden st. Sofija Šulskis) ieško brolio

Antano Šimanausko

(Vilniaus gub. ir ap. Malėtų val. Zvirėnų kaimo, itar nauja Lietuvos armijoje). Prašomas jis pats atsilypti arba kas žino apie jį pranešti.

Redaguoja Periodinių raštų Redakcija.

Kaunas, Toforių gatvė Nr. 14.